

מסכת יבמות דף יא.

<p>רבינא סבר לה כר' יוחנן דאמר בחייבי לאוים ומתרץ כרבנן בייבם ולבסוף נולד דאסור</p>	<p>רב אשי סבר לה כריש לקיש דאמר בכרת ומתרץ לה כר' שמעון בייבם ולבסוף נולד דמותר</p>	<p>ברייטא</p>
<p>מן אחים הנולדים, וכר' יוחנן שאינם אלא חייבי לאוים</p>	<p>מן אחין הילודים, באחים שנולדו לאחר חליצה וקידושין של שני, וכר' שמעון דהילודים אינם אסורים מטעם אשת אחיו שלא היה בעולמו</p>	<p>החולץ ליבמתו, וחזר וקידשה ומת, צריכה חליצה מן האחים</p>
<p>עמד אחד מן האחין הילודים אחר חליצה או אפילו אחר הקדושין, וכשמת זה החולץ, קדשה אותה ילוד, אין לה עליו כלום, כרבנן דאפילו בייבם ולבסוף נולד אסורה משום אשת אחיו שלא היה בעולמו</p>	<p>עמד אחד מן האחים הנולדים שהיו בשעת חליצה הראשונה, אין לה עליו כלום, כריש לקיש דאמר האחים חייבין על החלוצה כרת</p>	<p>עמד אחד מן האחין וקדשה, אין לה עליו כלום</p>

<p>וחד אמר בעשה, בית אחד הוא בונה, ואין בונה ב' בתיים, ולאו הבא מכלל עשה, עשה</p>	<p>חד אמר בכרת</p>	<p>איתמר, הבא על יבמה (מצות יבום), ובא אחד מן האחים על צרתה, פליגי בה רב אחא ורבינא,</p>
<p>כר' יוחנן</p>	<p>כריש לקיש</p>	<p>ופליגי בריש לקיש ור' יוחנן</p>

<p>בסוטה שזנתה תחת בעלה ואסורה לבעלה כתיב:</p>	
<p>שלא היה תרי אלא חד</p>	<p>"ועד אין בה</p>
<p>אז אסורה, הא נתפסה (אנוסה), מותרת</p>	<p>והיא לא נתפשה"</p>

מסכת יבמות דף יא.

האשה שהלך בעלה למדינת הים, ובאו ואמרו לה מת בעליך ונשאת ואח"כ בא בעלה, תצא מזה ומזה, ואם מתו...	
ר' שמעון - מותרת ביבום, וביאתה או חליצתה מאחיו של ראשון פוטרת היא לכתחילה את צרתה,	רבנן - אחיו של זה ואחיו של זה חולצין ולא מייבמין,
שהרי היא כשאר נשים לגבי יבם, דלא קנסוה רבנן מיבם, דמדאורייתא שריא לבעלה דאנוסה היא שסבורה שמת, ורבנן הוא דגזרו בה כי היכי דתידוק שפיר שמת בעלה עד שלא תנשא, ולא החמירו כל כך לאוסרה גם לאחר מות בעלה, לפיכך מותר לה להתייבם.	שגזרו על היבם כמו שגזרו על בעלה.

רב יהודה אמר רב - צרת סוטה אסורה, דאם היה נשוי ב' נשים, וזינתה האחת תחתיו, ויש עדים, ומת בלא בנים, היא וצרתה פטורות אף מן החליצה.
מאי טעמא? טומאה כתיב בה, "ונסתרה והיא נטמאה", וכתיב בעריות, "אל תטמאו בכל אלה".
מתיב רב חסדא, ר' שמעון אומר שהיא מותרת ביבום.... אלמא נבעלה תחת בעלה שרייה צרתה לייבם, ואפילו רבנן לא פליגי אר"ש אלא בדידה, אבל בצרתה מודו, וא"כ קשיא על רב שאמר צרת סוטה אסורה, דהא בין לר"ש ובין לרבנן מותרת?
אמר לך רב - אנא אמינא סוטה דאורייתא שאסורה ופטורה מן היבום וחליצה, ואין להקשות מסוטה דרבנן, דמדאורייתא מותרת שאנוסה היתה, אלא שגזרו רבנן...
ורב חסדא שהקשה קושיא זו אע"פ שיש לחלק בין סוטה דאורייתא וסוטה דרבנן, סבר דכל דתקון רבנן, כעין דאורייתא תקון, ואי סוטה דאורייתא, היא וצרתה אסורה, הכי נמי הוו אסרי רבנן צרה מייבום ומצרכי לה חליצה.

מסכת יבמות דף יא

<p>מתיב רב אשי, המקנא לאשתו ואמר לה "אל תסתרי עם איש פלוני", ונכנסה עמו לסתר, ושהתה עמו כדי טומאה, אסורה לבעלה, ואם כהנת היא (שהיה בעלה כהן), אסורה לאכול תרומה, דכתיב נטמאה נטמאה ונטמאה ג' פעמים, אחד לבעל אחד לבועל ואחד לתרומה. ואם מת, חולצת ולא מתייבמת, וא"כ קשיא לרב דאמר דסוטה וצרתה פטורות?</p>
<p>אמר לך רב - יש לחלק בין סוטה ודאי שטומאה כתיב בהם כעריות ופטורות מיבום וחליצה, לסוטה ספק שחולצת ולא מתייבמת.</p>
<p>קושית הגמ' - סוטה ספק נמי איקרי טומאה אליבא דרבנן דר' יוסי בן כיפר, דאמרו חכמים ומה אני מקיים "אחרי הוטמאה" לרבות סוטה שנסתרה?</p>
<p>תירוץ - זה שנאמר סוטה שנסתרה באמת הוי סוטה שנבעלה, אלא דקרי ליה נסתרה משום לישנא מעליא נקט,</p>
<p>ואע"ג דכבר כתיב "ונסתרה והיא נטמאה" בסוטה ודאי, כתיב עוד פעם בלא יוכל... לקחתה, למיקם עלה בלאו לחייב מלקות עליה,</p>
<p>ולר' יוסי בן כיפר דכולה קרא במחזיר גרושתו, "לאו" בסוטה לית ליה, ואפילו אם וודאי זינתה, אין בה חיוב מלקות.</p>

המחזיר גרושתו	מן הנישואין	מן האירוסין
משניסת לאחר, ומת או גירשה	שנתארסה לאחר, ומת	
ר' יוסי בן כיפר	אסורה לחזור לראשון	מותרת לחזור לראשון
	משום שנאמר "אחרי אשר הוטמאה" דהיינו נבעלה, ולכן מן האירוסין מותרת	
חכמים	אחת זו ואחת זו אסורה "ואחרי אשר הוטמאה" לרבות סוטה שנסתרה (למסקנא נבעלה)	

מסכת יבמות דף יא:

המחזיר גרושתו	מן הנישואין	מן האירוסין	"טומאה" במחזיר גרושתו?
ר' יוסי בן כיפר	אסורה	מותרת	למחזיר גרושתו
חכמים	אסורה		לסוטה שנבעלה

<p>בעא מיניה רב יהודה מרב ששת, המחזיר גרושתו משניסת, ומת, צרתה מהו? ולענין הגרושה עצמה, לר' יוסי בן כיפר ודאי פטורה דטומאה כתיב בה כעריות, ולרבנן פשיטא דחולצת ולא מתייבמת (עיין תוס' ד"ה צרתה מהו)</p>		
<p>לישנא קמא אליבא דרבי יוסי בן כיפר לא תיבעי לך</p>	<p>כיון דאמר ר' יוסי בן כיפר "טומאה" נאמר על מחזיר גרושתו, צרתה כמותה ופטורה מיבוס וחליצה, ואי משום דכתיב בה "תועבה היא", לאו למעט צרתה, אלא למעט בתה שאינה תועבה, דאין בתה הימנו פסולה לכהונה</p>	
<p>כי תיבעי לך אליבא דרבנן</p>	<p>אע"ג דאמור רבנן טומאה בסוטה הוא דכתיב, אין מקרא יוצא מידי פשוטו, וא"כ כיון דכתיב "טומאה" במחזיר גרושתו אין צרתה מותרת להתייבם, וחולצת ולא מתייבמת</p>	<p>או דילמא כיון דאיעקר, איעקר, וצרתה מותרת להתייבם</p>

<p>בעא מיניה רב יהודה מרב ששת, המחזיר גרושתו משניסת, ומת, צרתה מהו? ולענין הגרושה עצמה, לרבנן פשיטא דחולצת ולא מתייבמת (עיין תוס' ד"ה צרתה מהו) ולר' יוסי בן כיפר ודאי אסורה להתייבם</p>		
<p>איכא דאמרי אליבא דרבנן לא תיבעי לך</p>	<p>כיון דאיעקר, איעקר, וצרתה מותרת להתייבם</p>	
<p>כי תיבעי לך אליבא דרבי יוסי בן כיפר</p>	<p>מיעט רחמנא "היא", היא תועבה ואין צרתה תועבה, וצרתה מותרת להתייבם</p>	<p>או דילמא לאו למעט צרתה, אלא למעט בתה שאינה תועבה, ולעולם צרתה כמותה ואסורה להתייבם, דטומאה כתיב בה</p>

מסכת יבמות דף יא:

א"ל תניתנה, מי שנפלו לפניו שתי יבמות מאח אחד, ביאתה או חליצתה של אחת מהן פוטרת צרתה, היתה אחת כשרה ואחת פסולה, אם היה חולץ, חולץ לפסולה, ואם היה מייבם, מייבם לכשרה.

ומבאר הגמ' שאין לפרש שכשרה היינו כשרה לעלמא שמיוחסת וכשרה לכהונה, ופסולה היינו פסולה לעלמא כגון שהיתה גרושה או חלוצה מאיש אחר ופסולה לכהונה, ויבם זו ישראל הוא שהיא מותרת לו, דא"כ כיון דלדידה חזי, למאי נפק"מ מי מייבם או מי חולץ,

ואלא מאי פסולה היינו פסולה ליה ומותר לכל העולם, וכגון שהחזיר אחיו גרושתו, וקמ"ל שמותר להתייבם צרתה,

ויהא פושט השאלה אליבא אליבא דאיכא דאמרי דלר' יוסי בן כיפר דרשינן "היא" דהיא תועבה ואין צרתה תועבה ומותרת להתייבם. ואליבא דלישנא קמא פושט השאלה אליבא דרבנן דכיון דאיעקר, איעקר לגמרי וצרתה מותרת להתייבם.

באמת אינה ראיה, דלעולם י"ל שכשרה היינו כשרה לעלמא שמיוחסת וכשרה לכהונה, ופסולה היינו פסולה לעלמא כגון שהיתה גרושה או חלוצה מאיש אחר ופסולה לכהונה, ויבם זו ישראל הוא שהיא מותרת לו, ובא המשנה ללמד כרב יוסף דאמר דכאן שנה רבי לא ישפוך אדם מי בורו ואחרים צריכים להם, כגון הכא, מכיון דיכול לחלוץ לפסולה ותפטר הכשרה, לא יחלוץ לכשרה ויפסלנה לכהונה.

ת"ש המחזיר גרושתו משנשאת, היא וצרתה חולצת, ואין לבאר לשתיהם, דהא חליצה לתרוייהו למה לי,

ואלא מאי או היא או צרתה חולצת, וא"כ יש ראיה שצרתה אסורה בייבום.

אינה ראיה, דכיון שכבר היו צורך לתרץ הברייתא ולומר או היא או צרתה, כן יש לתרץ הברייתא ולומר היא חולצת, וצרתה או חולצת או מתייבמת.

מסכת יבמות דף יא:

צרתה	גרושה שהחזירה לאחר שניסת	בעי ר' יוחנן
מי אלים ק"ו למידחי צרה ואסורה להתייבם, או מותרת להתייבם?	פשוט שאסורה להתייבם מק"ו	לישנא קמא
פשוט דלא אלים ק"ו למידחי צרה, וצרתה מותרת להתייבם	היא גופא, מי אלים ק"ו במקום מצוה ואסורה להתייבם, או לא ומותרת להתייבם?	רב נחמן בר יצחק מתני
ק"ו - אם במותר לה מתחילה, דהיינו בעלה, נעשית אסורה לו כשנישאת לאדם אחר, א"כ באסור לה, דהיינו היבם, לא כ"ש שאסורה לו		

If you would like the shakla vetarya summaries emailed directly to you (before it is posted on the website), or to give feedback, please email blumenfeldyaakov@gmail.com.